

Quỷ Huyết

Contents

Quỷ Huyết	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12	14
13. Chương 13	15
14. Chương 14	16
15. Chương 15	17
16. Chương 16	19
17. Chương 17	20
18. Chương 18: Vĩ Thanh . Nguyên Nhân Ban Đầu	22

Quỷ Huyết

Giới thiệu

Thể loại: Linh dị thần quái / Trung khuyến công / BEBiên tập: Lam Thương YMột thân thanh sam đầy cô độc. Một ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-huyet>

1. Chương 1

div-div class= (1)

A Ly lặng lẽ ngồi xổm ở đây đã rất lâu, xung quanh tối đen, thi thoảng có vài đóm lửa xanh nhảy nhót, cậu cảm thấy hơi lạnh, nhưng không biết tại sao cậu không cử động được.

Đây là đâu? Cậu hoàn toàn không biết.

Hình như trong trí nhớ của cậu, cậu vẫn còn đang...? Còn đang làm gì, tâm trí đột nhiên trống rỗng, cậu không nhớ gì cả.

Trong đầu cảm thấy rất kì quái, cậu hẳn là phải nhanh chóng tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra, nhưng đáng tiếc cậu không cử động được. Nhưng, cậu nhất định phải đi, không còn thời gian nữa rồi.

Nhưng cuối cùng đó là gì đây?

Không biết, không nhớ.

Trong bóng tối có thứ gì đó đang đến gần, đôi mắt màu đỏ, y phục màu trắng, mau chạy, một luồng khí lạnh xuất hiện, nguy hiểm, bản năng cơ thể nói cho cậu biết, thế nhưng cơ thể hoàn toàn không thể nhúc nhích, cơ thể cậu bị trói buộc chặt chẽ ở nơi này.

Hơi lạnh thấu xương càng lúc càng đến gần. “Cứu mạng”, cậu hô to, không khí xung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ, đúng rồi, ngay từ ban đầu, cậu đã không thể phát ra âm thanh.

Trong màn đêm đen kịt hình như xuất hiện một vòng gọn sáng, thứ gì đó đã đến rồi, ở ngay trước mắt cậu.

Đừng! Cậu tuyệt vọng lắc đầu, không thể, không thể, chờ đã!

Có thứ gì đó trườn lên người cậu, không, A Ly ra sức giãy giụa, nhưng sức mạnh toàn thân từ từ biến mất, cậu bị thứ kia lôi đi từng chút từng chút.

Không, cậu thét lên, đột nhiên không khí bắt đầu lưu động, hơi lạnh thổi tới, cậu lập tức chạy vọt ra ngoài.

Thế giới trong nháy mắt sáng rực lên, xung quanh là rừng cây rậm rạp đen nhánh, vầng trăng khuyết trên cao tỏa ra ánh sáng ảm đạm. A Ly chớp chớp mắt, cảm thấy chỗ này có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ rõ.

“Thành quỷ”. Có ai đó thì thầm trong bóng tối, âm thanh kia rất mơ hồ, rất nhanh đã biến mất.

A Ly không hiểu gì, cậu chỉ biết mình đã cử động được, hình như thứ vừa nãy đã đi mất? Kế tiếp là gì? Có một nơi cậu phải đến, đúng rồi, phải nhanh lên.

Ánh trăng ảm đạm nhấp nháy vài lần, A Ly chớp mắt, trước mắt xuất hiện một người, người đó mặc y phục xanh, vóc dáng cao gầy, gương mặt dưới ánh trăng ảm đạm lộ ra vẻ tái nhợt, mang theo một chút xám lạnh.

“Kẻ vừa kêu cứu chính là cậu”. Giọng nói của người đó rõ ràng, lạnh lẽo, tốc độ nói không nhanh, mang theo ý tứ khẳng định.

Trong khoảnh khắc, A Ly tròn tròn mắt, người này nghe lời cậu nói sao?

Người đối diện cau đôi mày xinh đẹp, y vươn tay, xương bàn tay thon dài, đốt ngón tay hiện rõ, phát ra màu trắng bạc dưới ánh trăng, thoát nhìn không giống bàn tay con người: “Thật có lỗi, ta sẽ nghĩ biện pháp đền bù”.

Tại sao phải đền bù, A Ly khó hiểu, người đó là ân nhân cứu mạng của cậu mà.

Cậu vô thức chìa tay đặt lên bàn tay kia, có hơi lạnh, cậu nghĩ trong đầu. Nhưng vào khoảnh khắc cậu đặt tay lên đó, cả người cậu bỗng dưng ảm áp, sức lực toàn thân được khôi phục, rất dễ chịu, không muốn buông ra.

Khi cậu đang ngẩn người thì đã bị người đối diện kéo đi, mặt của y rất trắng, đôi mắt đen như mực, nhưng tựa hồ có ngôi sao nhấp nháy bên trong.

“Ta không phải ân nhân của cậu”. Y nói, gương mặt tái nhợt nở nụ cười: “Ta là Vô Yên, hiện giờ cậu không hợp đứng ở dương thế, trước đi theo ta”.

2. Chương 2

shadow-tree-kevin-felts

*

Bằng qua bóng tối, rồi hình như đi qua một màng khí nho nhỏ, A Ly đột nhiên cảm thấy thả lỏng rất nhiều, thế nhưng từng đợt không khí lạnh xung quanh vẫn khiến cậu không tự chủ tiến gần đến bên Vô Yên.

Đây là một vùng bình nguyên trống trải không ánh sáng, phía xa có một cái cây màu đen to lớn, chạc cây phân tán tứ phía, lan đi chẳng biết bao xa, tựa như bao phủ cả nửa đất trời.

A Ly nhìn thoáng về phía bên kia, đáy lòng nổi lên cảm giác kì lạ, như thể có một giọng nói ầm ập đang gọi cậu. Đôi mắt của cậu bắt đầu mơ màng, không kim được muốn buông tay Vô Yên để bước về bên kia.

Nhưng vừa mới cất bước, cậu đã bị một lực kéo về, một dòng nước ầm ập chậm rãi chảy trong cơ thể A Ly, cậu chợt tỉnh táo lại. Bàn tay buông ra đã bị Vô Yên nắm lại, khí tức ầm ập từ đó không ngừng truyền vào người cậu.

“Tốt nhất là đi theo ta, đừng buông tay, trừ phi cậu muốn hoàn toàn biến thành u hồn”. Giọng nói Vô Yên vang lên bên tai A Ly, xung động trong đáy lòng A Ly cứ như liệt hỏa gặp phải băng tuyết, trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết.

“Đó là cái gì?”. Lần thứ hai nhìn sang, A Ly cảm giác bóng dáng to lớn màu đen kia giống như quỷ quái nằm ngủ đông trong sâu thẳm bóng tối, chỉ liếc mắt nhìn thôi đã nổi hết da gà. Cậu không khỏi tiến đến gần Vô Yên, tuy rằng cơ thể y lạnh băng nhưng lại tạo cho cậu cảm giác an tâm.

“Đó là Hồn quỷ, nơi dừng chân của oán linh du hồn, đối với dã quỷ đã vô pháp vãng sanh, đó là chốn về duy nhất của bọn chúng”. Giọng nói Vô Yên luôn không vội không nóng như vậy, chậm rãi giải thích nghi vấn của A Ly. “Có điều nơi đó vừa có một con Quỷ Vương mới ra đời, trước khi gã hoàn toàn lên cấp, tất cả Quỷ hồn đến gần đều sẽ bị Quỷ Vương thôn phệ”. Cả lớn nuốt cả bé, đó cũng là quy luật sinh tồn từ trước đến nay của Quỷ hồn.

A Ly có hơi choáng váng, từ lúc thanh tỉnh đến giờ, mọi chuyện xảy ra bên người khiến cậu cảm thấy bản thân đang rơi vào cõi mộng hỗn độn. Lẽ nào mình đã biến thành quỷ? Cậu đột nhiên nhớ tới cái bóng kỳ quỷ cùng giọng nói xa xăm kia.

“Vẫn chưa”. Giọng nói Vô Yên trong vắt nhưng lạnh lẽo đã cho cậu đáp án: “Nhưng sẽ nhanh thôi”.

“Anh có thể nghe được suy nghĩ của tôi?”. A Ly kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người trước mặt, lúc này cậu mới phát hiện giọng nói của mình không biết đã trở lại từ lúc nào.

“Linh hồn vừa chết không có âm thanh, chỉ khi quỷ khí dần dày đặc thì mới có thể phát ra tiếng”. Dĩ nhiên quỷ như A Ly cũng vậy, ít nhất cũng phải qua vài chục năm mới có thể đạt được trình độ đó, hiện tại cậu có thể cử động linh hoạt như người bình thường, bất quá là do y không ngừng rót linh khí vào, song chẳng qua y lừa dối. Có điều, ý nghĩ của đối phương luôn bắt tri bất giác truyền tới đầu y, việc này rất kì quái.

Nghe lời nói của Vô Yên, A Ly đã hoàn toàn xác định đối phương có khả năng nghe được suy nghĩ của mình.

A Ly còn muốn hỏi rất nhiều, Vô Yên đã dẫn cậu đi tới một căn nhà nhỏ, bước vào nó là có thể đi ra ngoài sao? A Ly nghĩ, tựa hồ vừa này cũng không thấy nó mà?

Bên trong ngôi nhà hoàn toàn bất đồng với bên ngoài, ngọn đèn tỏa ra ánh sáng vàng ươm ầm ập tràn ngập toàn bộ không gian, vừa bước vào trong, A Ly cảm thấy người ầm lên rất nhiều.

Trong nhà có một người đang nằm trên chiếc xích đu cũ kĩ đung đưa qua lại, cạnh tay người kia đặt một cái bếp lò, bên trong lò có ngọn lửa đỏ phập phùng, thế lửa liếm lên ấm trà cũ nát, hơi nóng bốc lên không ngừng, tựa hồ nước đã sôi rất lâu rồi.

3. Chương 3

s-300xn-event-image-hswni-fire-seminars

Khi nhìn đến ngọn lửa thì A Ly không tự chủ phát run lên, cả người cậu đứng ở cửa không cách nào cử động, tựa hồ một giây tiếp theo, ngọn lửa sẽ thiêu đốt thân thể cậu, hoàn toàn tiêu diệt cậu.

Rất đáng sợ, đây là cảm giác duy nhất của cậu.

Tiếp đó, cậu được Vô Yên ôm vào lòng, tay áo dài khoác lên người cậu, một cái bóng đen phóng ra, cơ thể cậu không còn run rẩy.

Vô Yên ôm cậu đi đến ngồi xuống cái ghế cạnh đó, cả người A Ly co lại chui rút vào trong tấm áo xanh.

“Lão hữu, ở đâu người nhặt được người bạn nhỏ này thế?”. Người kia nửa nằm nửa ngồi, cười híp mắt nhìn A Ly, ánh mắt của hắn mang theo quang mang lay động như đang xem kịch vui.

Vô Yên đưa linh khí bảo hộ vào người A Ly, đặt A Ly vào trong phạm vi bảo hộ của mình, y biết linh khí của người bạn tốt đối diện có tác dụng áp chế rất nhiều quỷ thể. Tân quỷ như A Ly hiển nhiên càng bị ảnh hưởng mãnh liệt.

Y nhủ đôi mày dài, cuối cùng lên tiếng: “Lúc Bạch Vô Thường câu hồn phách cậu ta, ta vừa vặn đi ngang qua, tạm thời không được phán xét làm cho linh hồn cậu ta bị tẩm quỷ khí”. Y không nói bản thân chẳng hề vừa vặn đi ngang qua, y vì nghe được tiếng kêu cứu nên mới cố tình tìm tới, y chỉ hiểu kì Quỷ hồn nơi nào có thể trực tiếp truyền âm thanh đến đầu óc y, nhưng thật không ngờ lại phá hủy đường luân hồi của người này. Nếu không phải do y, Bạch Vô Thường đã mang theo linh hồn con người này đi đầu thai lần nữa, không giống như hiện giờ, biến thành du hồn lang thang.

Y nói rõ tình huống, áy náy nhìn A Ly trong lòng, cùng là một du hồn, y càng hiểu rõ nhập vào luân hồi vãng sanh quý giá nhường nào, mà hôm nay y lại làm hại một linh hồn vô tội rơi vào quỷ đạo, y phải bù đắp sai lầm đó.

“Đế Hỏa, người có thể đưa cậu ấy vào đường luân hồi lần nữa được không?”. Vô Yên nhìn về phía người bạn chí cốt đối diện, khác với y, hắn không đơn thuần là một con quỷ, có lẽ sẽ có biện pháp đưa người này tiến nhập vào đường luân hồi lần nữa.

Thần sắc người đối diện từ từ trầm ngâm.

A Ly lại không an phận động đây, luân hồi? Tuy rằng cậu không còn kí ức, nhưng cũng biết đến luân hồi, cậu không thể đi luân hồi, cậu có việc chưa làm, cậu phải quay lại.

Cậu kéo kéo tay áo Vô Yên: “Tôi không thể đi luân hồi, tôi phải trở về”. Về mặt của cậu kiên định, cậu phải trở lại, bằng không ... bằng không thì sao?

Đế Hỏa tươi cười: “Lão hữu, nhìn bộ dạng của cậu bạn nhỏ này, dù cho người có mặt ở đây, phỏng chừng cậu ta cũng không thể đi vào đường luân hồi”. Hai mắt hắn thấy rõ chấp niệm của A Ly, tựa như có một sợi dây mảnh ghim vào chỗ sâu thẳm linh hồn cậu ta, linh hồn có chấp niệm sâu như thế, dù cho đến vãng sinh trì cũng sẽ thoát ra. Một linh hồn tâm không vương vấn thì làm sao chỉ bằng đi ngang qua mà lại bị quỷ khí thổi nhập vào quỷ đạo được?

“Vì ta nên cậu ấy mới rơi vào quỷ đạo”. Vô Yên dùng tay nhấn ấn đường, cho dù đã hiểu được lời khuyên lớn quan tâm của bạn tốt, nhưng y không thể bởi vì một chút “phỏng đoán” mà trốn tránh trách nhiệm của mình. “Hiện giờ cậu ta vẫn chưa thực sự biến thành quỷ thể, hắn là còn kịp”.

Còn kịp làm gì? A Ly suy nghĩ trong đầu, kịp đầu thai sao? Cậu không thể, cậu phải quay về! Cậu vùng vẫy thoát khỏi lòng Vô Yên, cậu muốn chạy ra bên ngoài, cậu không thể ở lại đây.

Thế nhưng khi cậu vừa rời khỏi người Vô Yên thì liền cảm thấy một cỗ hơi nóng phả vào mặt, hơi nóng khiến cho cả người cậu không thể cử động, mặt Đế Hỏa đối diện mang theo ý cười, đôi mắt cong cong, không hiểu sao cảm thấy rất đáng sợ. Tựa như chuột gặp mèo, băng gặp lửa, loại cảm giác nóng hổi thiêu đốt cậu, sẽ tiêu tán, sẽ chết, trong đầu A Ly chỉ có ý niệm như vậy, cứu tôi, không thể cử động, không thể trốn thoát, cậu từ đáy lòng ra sức la to.

4. Chương 4

s-300xn-event-image-hswni-fire-seminars

Một bàn tay tái nhợt duỗi tới đặt lên vai cậu, cậu cảm giác có một luồng gió thổi vào trong cơ thể, cậu lập tức cử động được, quay đầu nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt, lòng A Ly lo lắng: “Xin anh, tôi phải quay về, tôi phải quay về”.

Song Vô Yên mím chặt đôi môi xanh nhợt, không nói được lời nào, chỉ kéo cậu vào trong phạm vi âm tối của mình.

“Xin anh”. A Ly nắm chặt trường sam Vô Yên, trong lòng càng lúc bồn chồn. “Xin anh”, cậu liên tục thì thào, nước mắt rơi ra từ khóe mắt, rơi đến giữa không trung thì biến mất.

Vô Yên nhúu mày càng chặt, không biết tại sao mọi suy nghĩ tình cảm của A Ly đều có thể truyền đến trong đầu y không giữ lại chút nào, khi A Ly khóc, ngực y tựa như cũng đau đớn theo.

“Cậu đã chết”. Vô Yên rớt cuộc lên tiếng, thanh âm băng lãnh hơn trước, y dốc hết lực không để bản thân bị A Ly ảnh hưởng. Song lúc Vô Yên nói ra câu đó, lòng y vẫn nặng nề, đây là cảm giác tuyệt vọng chẳng? Trái tim của y đã sớm không còn, tình cảm lạ lùng thế này y cũng đã quên mất.

“Tôi phải trở về”. A Ly ra sức lắc đầu. Cậu đã chết sao, cho dù vậy cậu cũng phải quay về! Cậu nhớ, lệ quý có thể trở về dương thế đòi nợ! Cậu phải trở thành lệ quý!

“Hồ đồ, kết cục của lệ quý là hồn phi phách tán”.

“Anh bạn nhỏ, cậu trở về để làm gì?”. Xen vào là âm thanh nhàn nhạt mang theo ý cười, Đế Hỏa vẫn mang theo nụ cười ấm áp như trước, đôi mắt hẹp dài hơi nhướng lên, phảng phất như một người anh hiền hòa. “Cậu không rũ bỏ được chấp niệm nào? Vợ? Kẻ thù? Tài phú? Quyền thế?”.

Nghe được âm thanh, A Ly dừng lại, đứng vậy ... Đến tận cùng là vì cái gì? Là chuyện vô cùng quan trọng, là người vô cùng quan trọng, nhưng tại sao cậu lại không nghĩ ra? Càng cố gắng suy nghĩ, đầu óc càng trống rỗng. Mắt A Ly dần dần xuất hiện vẻ hoang mang, thực sự phải trở lại sao?

“Đừng nghĩ nữa”. Trong tâm trí cậu có một giọng nói, chậm rãi, là âm thanh khiến cho người khác rất an tâm. A Ly ngốc lăng ngẩn đầu, đối diện với con người đen như mực, cuối cùng mất đi ý thức.

Khi cậu đang suy nghĩ không ngừng, linh thể yếu ớt xuất hiện một điểm đỏ như máu, gương mặt thanh tú dần dần nhuộm đỏ, bất quá chỉ vài giây, máu loãng trong cơ thể như thể lao hết ra ngoài.

Vô Yên đỡ lấy A Ly, trong nháy mắt thân thể cậu hóa thành vô số điểm sáng, ngưng tụ thành một nhúm nhỏ trong lòng bàn tay y.

Bên cạnh vang lên tiếng vỗ tay, Vô Yên quay đầu, Đế Hỏa cười tươi nhìn y: “Thật dịu dàng làm sao”.

Vô Yên lạnh lùng nhìn hắc, y bỏ linh hồn A Ly vào trong tay áo rồi ngồi xuống ghế.

“Lão hữu, người đối với đứa bé này khác quá”. Đế Hỏa mỉm cười còn mang theo quang mang dò xét, hắc với Vô Yên quen biết đã lâu, đích xác Vô Yên được coi như là ngoại tộc giữa đám quý này, y ôm một loại thái độ coi trọng đối với tất cả sinh mệnh, tuy rằng việc này rất buồn cười, đồng thời y cũng không có dự vọng và chấp niệm, lại rất sẵn lòng cứu giúp một số tiểu quý mới sinh.

Nhưng loại giúp đỡ này bất quá cũng một vừa hai phải, hắc chưa từng thấy y tận tâm tận lực như vậy.

“Người vẫn luôn dùng linh lực duy trì hình thể người của cậu ta”. Đó là linh lực thuần túy nhất, khi quý khí trong quý thể của y nồng đậm nhất, nếu như muốn duy trì hình người của một con quý mới sinh, chỉ cần tùy ý chuyển một ít quý khí là đủ. Muốn quý khí hóa thành linh lực đưa vào cơ thể đối phương, đối với sự tồn tại của y không phải là chuyện dễ dàng. Điểm khác biệt duy nhất giữa linh lực và quý khí chính là quý khí âm hàn thấu xương, linh hồn lần đầu tiên tiếp nhận không thể không chịu chút giày vò.

5. Chương 5

13816756259_8108

Mặt Vô Yên hơi tái, y nhìn xuống đôi tay của mình, y không nghĩ nhiều như vậy, chẳng qua chỉ không muốn đối phương chịu chút đau đớn nào.

Đế Hỏa từ trên lửa lấy xuống một chén trà, nước trà trong vắt rơi vào trong chén, nhưng mặt nước không hề có hình ảnh phản chiếu nào, bất luận là Đế Hỏa hay đồ vật trong căn phòng này, cho dù đã đun rất lâu, nhưng nhiệt độ của nước chỉ hơi ấm áp. Đó là do hắc dùng Hồn hỏa thiêu, nếu là lửa của thế gian, dù cho

đun mấy trăm năm thì nước vẫn như cũ lạnh đến thấu xương. Minh Lộ, chỉ cần một ngụm là có thể khiến linh hồn người sống hóa thành quỷ, đối với bọn họ mà nói, đây là thuốc bổ tốt nhất.

Đế Hỏa nở nụ cười, đưa chén trà đến trước mặt Vô Yên.

Vô Yên cầm lấy uống một hơi cạn sạch, một cỗ linh khí dày đặc nhanh chóng khuếch tán cả người y, hao tổn trước đây đều đã được lấp đầy, gương mặt tái nhợt tựa hồ có chút huyết sắc, bất quá chỉ chốc lại rồi lại tiêu tán.

“Giữa ta và cậu ấy có một loại liên kết kỳ lạ”. Vô Yên suy nghĩ rồi lên tiếng, y cũng cảm giác mình không được bình thường, tựa hồ đối với đứa nhỏ kêu A Ly này y có một loại cảm giác không thể buông bỏ. “Cảm xúc của cậu ấy, suy nghĩ của cậu ấy có thể tùy thời truyền lại cho ta”. Y dừng một lúc, lại không chắc chắn bổ sung thêm một câu: “Thậm chí ảnh hưởng đến ta”.

“Tựa hồ rất thú vị”. Đế Hỏa khe khẽ cười, “Chẳng lẽ ngươi là người yêu kiếp trước của người bạn nhỏ này?”.

Dường như sẽ xảy ra một ít chuyện thú vị, tâm tình Đế Hỏa vô cùng tốt, quanh năm ở trong cái nơi âm u ẩm đạm này, hẳn đã sớm buồn chán.

“Người yêu?”. Vô Yên chậm rãi lặp lại lời nói của Đế Hỏa, y không nhớ kiếp trước mình là ai, có lẽ một vài con quỷ sẽ còn nhớ một chút kí ức lúc còn sống, nhưng đó không phải là y, từ lúc tỉnh lại ở Hồn quỷ, y đã không còn chút kí ức nào, dựa vào loại liên hệ kì lạ này, y đã tìm được thi cốt của mình trong ngôi mộ nằm ở nơi hoang vắng, cỏ dại mọc um tùm, lá rụng chất đầy, tấm bia trống không, ngay cả tên cũng không được khắc.

Không khói không khói, không có khói lửa, không có thờ cúng, không ai nhớ đến.

Từ ngày đó trở đi, y liền gọi Vô Yên.(Vô Yên có nghĩa là không khói)

Lẽ nào y thực sự đã từng trải qua một đoạn tình ái như vậy? Cho dù biến thành quỷ đã lâu nhưng vẫn còn ràng buộc?

Vô Yên không khỏi lấy tay chạm vào linh hồn nằm trong tay áo, đến chết vẫn không quên ràng buộc? Mặc dù đã nghe qua câu chuyện như vậy, nhưng y không bao giờ nghĩ nó sẽ xảy ra trên người mình.

Cho dù là thật thì như thế nào, y không nhớ rõ, dù cho là kiếp trước y cũng không nhớ bất cứ chuyện gì, ngay cả linh hồn nhỏ bé trong tay áo này, trong trí nhớ của cậu ấy cũng không có sự tồn tại của y, khác với người rơi vào quỷ đạo như y, đối phương không biết đã sớm đầu thai chuyển kiếp bao nhiêu lần.

“Người hữu tình rồi cũng sẽ trở thành quỷ?”* Hắc, lão hữu người lưu cậu ta lại đi, có chúng ta chiếu cố, cậu ta làm quỷ còn sướng hơn làm người”. Vừa lúc giảm bớt phiền phức của hắn, muốn đưa quỷ nhập luân hồi, chuyện làm sao đơn giản như vậy? Đương nhiên việc quan trọng nhất là cuộc sống sau này của vị lão hữu đây sẽ “phong phú” hơn rất nhiều.

*Câu nói này đã được tác giả chỉnh sửa, câu chính xác là “Người hữu tình rồi cũng sẽ trở thành quỷ thuộc”.

“Đế Hỏa, chuyện nhập luân hồi của cậu ấy phải làm phiền ngươi rồi”.

Tưởng tượng của Đế Hỏa còn chưa kết thúc, giọng nói thanh lãnh của người đối diện chậm chậm vang lên.

Đế Hỏa nhíu mày: “Ngươi không tính giữ cậu ta lại sao?”.

“Trong trí nhớ của ta không có cậu ấy, trong trí nhớ của cậu ấy cũng không có ta, hà tất phải cưỡng cầu?”. Mặc kệ trước kia bọn họ đã từng có gì đó, kí ức đã theo gió bay đi, hiện tại y chỉ là Vô Yên – một cô hồn dã quỷ mà thôi.

Hiện tại là chính y quấy nhiễu đường luân hồi của người khác, đem mọi thứ trở lại như cũ là chuyện nên làm.

Tác giả nói: Đế Hỏa quá bát quái, đúng vậy, chỉ là hắn quá nhàm chán mà thôi.

6. Chương 6

13816756259_8108

Lúc tỉnh lại, A Ly cảm thấy đầu hơi choáng váng, cậu dùng tay xoa bóp đỉnh đầu, trong đầu hình như xuất hiện một cái bóng mơ hồ, trong khung cảnh mưa phùn trắng xóa, chỉ có gương mặt mơ hồ của người kia, nhìn không rõ dung mạo, chỉ có thể thấy rõ bộ dáng tươi cười vô cùng chói lọi, vô cùng ấm áp.

Cậu chìa tay tới phía trước nhưng không bắt được gì, trong đầu rối tung, có người cười, có người nói, nhưng cậu không nghe được gì cả.

Cậu mở to mắt nhìn xung quanh, hơn nửa ngày cuối cùng cũng thấy rõ.

Vẫn là căn phòng kia, cậu nằm trên một cái ghế dựa, tựa hồ là chỗ Đế Hỏa nằm khi nãy.

Hỏa lò trước mặt đã tắt, ngọn đèn dầu giữa phòng nhẹ nhàng lay động, phát ra tia sáng màu vàng, chiếu sáng khắp cả căn phòng.

Cậu vừa mở mắt thì đã thấy gương mặt tươi cười của Đế Hỏa, phần quai hàm của Đế Lửa rất nhỏ, gương mặt có chút phúng phính của trẻ con, phối với nụ cười thường treo trên mặt, thực sự rất khó khiến người khác sinh ra ác cảm.

“Tỉnh rồi sao?”.

A Ly gật đầu, có chút mờ mịt nhìn về phía cửa, cuối cùng cũng mở miệng: “Có thể đưa tôi trở về không?”.

Cậu há miệng, phát hiện không có âm thanh phát ra.

Đế Hỏa không hề nghe được câu hỏi của cậu, bản thân hắn đang bận rộn, trong tay hắn cầm một cái chén nhỏ, bên trong là mấy chiếc lá có hình dáng rất lạ, thỉnh thoảng hắn lại thêm vào một ít đồ thất loạn bát tao, rồi sau đó mới dùng một cái chày gỗ nhỏ giã nhuyễn.

Cậu nhớ lại chuyện lúc nãy? A Ly nghĩ, giọng nói của mình đâu rồi?

Nhưng mình nhất định phải quay trở về, cậu nhanh chóng bay tới bên cạnh Đế Hỏa rồi kéo lấy quần áo của hắn: “Giúp tôi một chút”.

“Xèo” một tiếng, ngón tay của cậu bốc khói đen, đau quá, trong nháy mắt cả linh hồn đều có cảm giác sôi sục.

“Ôi chao, anh bạn nhỏ, cậu nên ngoan ngoãn ngồi im đi, đừng lộn xộn”. Đế Hỏa nhanh chóng thu hồi hỏa diễm xung quanh người, nếu hắn phát hiện chậm hơn một chút, con tiểu quỷ này phỏng chừng đã hồn phi phách tán rồi. Ôi trời, yêu cầu của Vô Yên, hắn nên lo liệu làm sao mới tốt đây.

A Ly lo lắng chỉ chỉ vào cổ họng mình, tôi không thể nói chuyện, miệng của cậu miêu tả từng âm tiết.

“Quý khí Vô Yên cho cậu tiêu tan gần hết rồi”. Đế Hỏa nhìn cơ thể trong suốt của A Ly, vừa đụng một cái lại mất thêm nhiều hơn, e rằng thực thể cũng không duy trì được, hắn nở nụ cười rồi nghiêng đầu tới gần, hắn đặt lên môi mình lên môi A Ly rồi thổi qua một luồng quý khí.

Không khí lạnh như băng theo cổ họng di chuyển xuống bên dưới, “Khụ khụ”, A Ly vội vàng đẩy Đế Hỏa ra rồi thở hổn hển, lạnh quá, cả người lạnh đến đóng băng khiến cho toàn thân đều đau đớn, giống như cả người để trần bị ném vào trong băng thiên tuyết địa vậy, toàn thân bị gió rét thấu xương găm nhăm, A Ly ôm người cuộn tròn.

Một cánh tay kéo lấy cậu, nhiệt độ ấm áp truyền tới từ bàn tay đó, cậu ngẩng đầu thì nhìn thấy một gương mặt tái nhợt, cậu mừng rỡ kêu lên “Vô Yên”, lúc này cậu mới phát hiện mình đã có thể phát ra âm thanh, tuy rằng rất yếu ớt.

Chỉ trong nháy mắt, bên ngoài cơ thể A Ly đã ngừng đóng băng.

“Đừng làm vậy”. Vô Yên buông tay cậu ra, con người đen nhánh nhìn sang Đế Hỏa.

“Lão hữu, người muốn nói cái gì?”. Mối Đế Hỏa ẩn giấu nét cười, bất quá chỉ là độ khẩu quý khí thôi mà, trước giờ hắn chưa từng thấy qua bộ dáng trách móc của vị lão hữu này. “Ôi ôi ôi, chẳng lẽ người tức giận là vì ta hôn người yêu bé nhỏ của người hả?”.

“Cậu ấy không chịu nổi quý khí của người”. Giọng nói Vô Yên vẫn luôn nhàn nhạt như vậy, tựa hồ chỉ đang thuật lại sự thật. Nhưng chỉ mình y biết, khi y vừa bước vào cửa, nhìn thấy A Ly đang thống khổ giãy dụa, tim y tựa như bị bóp nghẹn, y cảm giác rằng từ sau khi A Ly tỉnh lại, mỗi khi trở về y đều không tự chủ tăng nhanh tốc độ.

Khi tiến vào nhìn thấy hình ảnh đó thì y cũng biết bất quá Đế Hỏa chỉ vui đùa chút thôi, vì thế y không để ý, nhưng cái y khổ não chính là hình ảnh kia không ngừng xuất hiện trong đầu y, cuối cùng khiến y không tự chủ mà liên tưởng tới hai từ “người yêu”, những điều không nên nghĩ thì cũng đã nghĩ xong, cậu ta với mình không có quan hệ.

Hà tất cả bướng bỉnh không chịu buông tay, đáy lòng Vô Yên không khỏi ngậm cười khổ.

7. Chương 7

11368-Disappear

Con vịt chết mà còn mạnh miệng, Đế Hỏa trong lòng len lén nở nụ cười, đương nhiên hắn sẽ không đi đâm chọc nữa, dù sao nhìn bộ dáng sâu não của vị lão hữu này cũng vô cùng thoải mái.

Đúng vậy, tiểu quỷ này dĩ nhiên không giống với Đế Hỏa hắn. Đế Hỏa mở tay ra, Vô Yên nói: “Cầm lấy”.

Một cái bình ngọc trong suốt được đặt vào lòng bàn tay hắn.

“Là đồ tốt nha lão hữu, người dám cất giấu đồ tốt như vậy mà không thèm chia cho ta? Người thật quá tồi tệ”.

Đế Hỏa quơ quơ vật cầm trong tay, Huyền Minh chỉ tuyên, có hiệu quả cực tốt đối với linh thể, đối với bọn hắn mà nói chỉ cần một bình nhỏ đã là thánh vật bảo mệnh, bất luận thương thế nghiêm trọng đến đâu, sau khi sử dụng thì trong thời gian ngắn có thể bảo trì linh thể không bị tiêu tán, trong khoảng thời gian này cũng đủ cho bọn hắn tìm ra phương pháp tự cứu bản thân.

“Lão hữu, người đem thánh dược cứu mạng cho người bạn nhỏ này dùng, bản thân người cũng có thể gặp nguy hiểm”. Đế Hỏa trừng mắt nhìn, đề cao giọng, hiển nhiên là cố ý nói cho A Ly nghe.

Vô Yên nhíu mày, bọn họ là quỷ, hầu như không có cơ hội sẽ bị thương. Cũng bởi thế, tuy rằng vật phẩm này vô cùng trân quý nhưng y cũng chỉ đặt ở động phủ của mình để phòng ngừa vạn nhất mà thôi.

Vô Yên vỗ vỗ đầu A Ly, giọng nói nhu hòa: “Đế Hỏa nói đùa thôi, vật này đối với ta vô dụng”.

Lập tức y quay đầu nhìn Đế Hỏa, tròng mắt đen nhánh không chút gợn sóng, rõ ràng cho thấy ý tứ dừng nên nói nhảm nữa.

“Bắt đầu đi”.

“Ta nói này, người thật sự không cần nhắc lại sao? Làm quỷ so với làm người thì cũng không có gì không tốt”.

“Đế Hỏa”.

“Ôi trời, khó có được một cặp đẹp đôi vậy mà, thực sự quá đáng tiếc”. Đáng tiếc ta chưa chơi đùa đủ, Đế Hỏa thở dài, nhét đại bình ngọc vào trong ngực rồi đi ra phía sau nhà, “Lão hữu, nếu hối hận thì còn kịp lên tiếng đó”.

A Ly nhìn Vô Yên, bọn họ đang nói cái gì? Cậu nghe không hiểu, người yêu gì chứ? Còn nữa, hình như vật vừa rồi rất quan trọng?

“Không cần suy nghĩ nhiều”. Vô Yên nhẹ nhàng xoa xoa mặt A Ly, mang theo cậu ra ngoài, Đế Hỏa, ý tốt của người ta nhận, mặc dù là duyên phận kiếp trước, nhưng đối với A Ly mà nói, kí ức và ràng buộc đều không tồn tại, cần gì phải liên lụy cậu ấy.

Phía sau gian nhà là một mảnh đất trống mênh mông, ngay cả một cọng cỏ dại cũng không có, Đế Hỏa đem bột phấn thảo điệp rắc ở giữa sân.

Theo động tác khẽ búng ngón tay của Đế Hỏa, bột phấn thảo điệp phát sáng, tụ thành một trận pháp hình tròn ở giữa.

Vô Yên ở phía sau nhẹ nhàng đẩy A Ly, A Ly thuận theo lực đạo bay vào chính giữa vòng tròn.

Muốn đưa tôi trở về sao? A Ly nghĩ thầm, lại đưa ánh mắt nhìn về phía Vô Yên.

Trên gương mặt tái nhợt của Vô Yên nở nụ cười mệt mỏi, y nhẹ nhàng gật đầu, đưa cậu trở lại, bất quá không phải dương thế mà là đường luân hồi.

A Ly thấy động tác của Vô Yên thì liền yên tâm, thật tốt quá, cậu phải suy nghĩ kĩ một chút, rốt cuộc là có chuyện gì không ngừng thúc giục cậu phải quay về đây?

Đế Hỏa vung tay ném bình ngọc lên không trung, miệng bình nghiêng trên đỉnh đầu A Ly, dịch thể lỏng lách chậm rãi chảy xuống. Tay của Đế Hỏa biến hóa lần nữa, một tia hỏa quang bắn về phía dịch thể, dịch thể liền biến thành một đám sương mù, bao bọc toàn thân A Ly.

Hiện tại hẳn phải đưa A Ly trở về đường luân hồi lần nữa, nhưng không có xiềng xích của Vô Thường dẫn đường, linh hồn rất dễ lạc mất phương hướng mà rơi vào con đường gió âm không ngừng thổi quanh năm, hẳn chỉ có thể dùng nước suối này bảo vệ A Ly, tùy thời chữa trị vết thương trên người cậu ta.

Vòng sáng trên mặt đất càng lúc càng rực rỡ, chung quanh vang lên tiếng nỉ non kì dị, A Ly phát hiện xung quanh mình tối đen, trước mặt chỉ có một đường sáng kéo dài.

“Người bạn nhỏ, đi về phía có ánh sáng”. Thanh âm Đế Hỏa vang lên, thế nhưng A Ly nhìn quanh thì không thấy bất cứ người nào.

Đi thôi, cậu nghĩ thầm, cậu từng bước đi về phía trước, bước chân hình như càng lúc càng nhẹ, bên tai không ngừng vang lên tiếng nỉ non mơ hồ, càng đi thì càng nghe rõ.

“Buông xuống, buông xuống, nhân quả kiếp trước hãy buông xuống hết”.

Đầu của cậu lại bắt đầu đau đớn, có thể không quên được không, cậu không thể quên, cậu phải nhớ lại.

Phẳng phất có một sợi dây kéo chặt lấy cậu, hai đầu dây ra sức kéo cậu đi.

Vù vù, mặt đất bằng phẳng bỗng nhiên nổi lên một trận cuồng phong, ánh sáng đột nhiên theo gió tiêu tán, “Ầm”, tiếng khói lửa nổ rộ trên không trung.

Đột nhiên sắc mặt Đế Hỏa tái nhợt, một dòng máu đen chảy dọc theo khóe miệng hắn.

“Đế Hỏa”.

Tác giả nói: Vì sao ta đột nhiên cảm thấy Đế Hỏa và Vô Yên mới là một đôi...

8. Chương 8

11368-Disappear

Ánh sáng vỡ vụn ôm trọn linh hồn A Ly, thân ảnh A Ly càng lúc càng nhạt nhòa, nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Môi Vô Yên giật giật, chung quy vẫn không thốt ra lời nào, bàn tay nâng lên lại buông xuống, gương mặt tái nhợt của y lộ ra nụ cười khê, đó mới là chốn về tốt nhất của cậu ấy, nhưng nụ cười kia không giấu được nỗi cô đơn không nói nên lời.

Trong tay Đế Hỏa tựa hồ cầm lấy một sợi dây ánh sáng mỏng manh, đó là ký hiệu dẫn A Ly quay về.

Đột nhiên một trận cuồng phong thổi tới, ánh sáng trong tay Đế Hỏa bỗng nhiên nổ tung, trong nháy mắt máu tươi văng đầy cả hai tay, vết tái nhợt chưa bao giờ thấy xuất hiện trên mặt Đế Hỏa.

“Đế Hỏa”. Vô Yên kinh hãi kêu lên, y không chỉ lo lắng cho Đế Hỏa, y càng lo lắng cho linh hồn đã biến mất kia.

Cả người Đế Hỏa lung lay, trong nháy mắt vô lực ngã về phía sau, Vô Yên bước đến đỡ lấy hắn.

“Lão hữu, lần này thảm rồi”. Vết máu bên mép Đế Hỏa rất nhanh đã biến mất, nụ cười thường thấy lúc này cũng đã xuất hiện, hắn chậm rãi hít một hơi sâu rồi đẩy Vô Yên ra, thân thể cuối cùng cũng đứng yên vững vàng.

“Cậu ta tự chạy khỏi đường luân hồi rồi, người tốt nhất mau đi tìm cậu ta đi”. Hắn dừng một chút, “Linh thể cậu ta dính đây Huyền Minh chi tuyến”.

Sắc mặt Vô Yên càng thêm tái nhợt, trong nháy mắt không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đế Hỏa xoa nhẹ bàn tay của mình, từng miệng vết thương rất nhanh đã biến mất, hắn chẳng qua chỉ bị phép thuật phản phệ một chút, cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Nhưng A Ly mới thực sự nguy hiểm, hắn không biết người thoát khỏi đường luân hồi sẽ xuất hiện ở xứ xở nào tại Quỷ vực, linh khí toàn thân ở trong Quỷ nhãn, cho dù Huyền Minh chi tuyến có hoạt động, sợ rằng linh hồn vừa xuất hiện cũng sẽ bị ăn mòn toàn bộ.

“Ai da, phiền toái rồi”. Nếu là người bình thường cũng không tính, nay lại chính là bảo bối trong lòng Vô Yên. Đế Hỏa rút cuộc cảm thấy có hơi nhức đầu, đầu ngón tay của hắn bắn ra hỏa quang, chỉ trong chớp lát liền có vài bóng đen xuất hiện xung quanh.

“Vương có gì phân phó?”. Gã cầm đầu quỷ một chân trên đất kính cẩn hỏi, Đế Hỏa mặc dù là một trong năm vị Quỷ Vương nhưng lại không hề quản sự hay lười làm việc, vì thế rất ít khi triệu tập bọn họ đi làm việc, cho nên mỗi lần bọn họ được triệu tập nhất định phải biểu hiện tốt một chút.

“Tìm kiếm một tân quỷ trên người dính Huyền Minh chi tuyến, nhanh chóng đưa cậu ta đến chỗ ta”. Đế Hỏa suy nghĩ rồi lại thêm một câu, “Người nào đụng vào cậu ta liền đem đi luyện hỏa cho ta”.

Gã cầm đầu không khỏi sửng sốt, là Huyền Minh chi tuyến, chính gã cũng có dục vọng chiếm đoạt riêng, nhưng nếu gây họa trước mặt vị Quỷ Vương này, chỉ sợ ngay cả tư cách hồn phi phách tán gã cũng không có.

“Vâng”. Gã kính cẩn lên tiếng, mấy bóng đen xung quanh nhanh chóng biến mất.

Mệnh lệnh được truyền đạt, Quỷ vực an tĩnh đột nhiên xuất hiện rất nhiều bóng đen nhanh chóng bay đi bốn phương tám hướng.

9. Chương 9

firefly5_mini

Ánh lửa ma trời xanh biếc bùng bùng lơ lửng, vô số chạc cây màu đen kết thành hình dạng lưới tạo thành một cái kén ở trung tâm, ở chính giữa có một thứ gì đó đang chậm rãi phập phồng, giống như tiếng hô hấp của sinh vật.

Xung quanh rất yên lặng, ngoại trừ âm thanh tựa tựa như tiếng hít thở kia, xa xa các hồn thể trong suốt bay lơ lửng chen chúc thành từng đám, có một đôi mắt nhìn về phía bên này nhưng lại không dám đến gần.

Bỗng nhiên có cái gì đó phá vỡ sự yên tĩnh, vô số chạc cây cấp tốc lắc lư, điên cuồng đuổi dài tới bốn phía.

Những linh thể xung quanh lộ vẻ hoảng sợ, bọn chúng điên cuồng tháo chạy ra xa, chậm một chút liền bị chạm vào nhánh cây rồi tiêu tán, giống như bọt khí vỡ tan không lưu lại dấu vết nào.

Trong không khí xuất hiện từng tầng gợn sóng, lấy nơi này làm trung tâm, từng vòng khuếch tán ra phía ngoài.

Một tòa cung điện lộng lẫy nguy nga, thậm chí lát sàn được làm từ loại gấm thượng hạng, ngọc trai vàng Nam Hải treo trên tường phát ra ánh sáng nhàn nhạt, chính giữa có đặt một long y hoa lệ tinh xảo, đầu rồng ngẩng cao làm thành hai bên tay vịn, miệng rồng ngậm viên ngọc trai có kích cỡ như quả trứng gà, phía trước đặt một cái bàn dài làm từ gỗ trầm hương, trên mặt bàn được chạm trổ những đường vân mây tinh tế.

Trên bàn rất trống trải, chỉ có một nghiên mực và một ngọn bút lang hào với một cơ thể sinh động.

Một người nam tử đang nằm úp sấp trên bàn, mái tóc dài che lại một bên gương mặt, chỉ lộ ra phần lưng nhẵn bóng.

Màu mực đen nhánh phía trên da thịt trắng ngần toát ra vẻ yêu diễm, đó là một con ác lang hung mãnh, miệng lang rộng mở để lộ hàm răng trắng tinh, lang trảo sắc nhọn bám chặt trên vai, ẩn sâu vào trong da thịt, từng giọt máu rỉ ra, màu đỏ xác thực là máu thật, tựa như bờ vai người kia thực sự bị móng vuốt của ác lang trong bức họa đâm xuyên qua.

Bàn tay cầm bút vô cùng vững vàng, nhắc bút rồi hạ bút, phác họa lên tác phẩm của mình.

Ngòi bút quét qua, thoạt nhìn rất nhẹ nhàng nhưng có thể thấy cơ thể người kia không kìm được run rẩy, cho dù thể hần trăm triệu lần không dám cử động tí ti nào, ngay cả rung động thật nhỏ cũng không dám, nếu như vì hần mà tác phẩm “Họa Chi” của chủ thượng bị hủy, tuy rằng chủ thượng sẽ không tùy ý phá hủy hoạt thi của bọn họ nhưng hần sợ chủ thượng sẽ không bao giờ sử dụng mình lần nữa. Lúc này hần không khỏi cảm thấy may mắn bởi vì mình không phải là người sống, bằng không với một thân mồ hôi lạnh cũng đã đủ hủy đi bức họa của chủ thượng.

“A?”. Thanh âm phát ra từ chủ nhân của ngòi bút, nam tử mặc long bào màu đen nam vàng, mỗi một nét uốn lượn của hoa văn tinh tế không gì sánh được, trên đầu đội một cái quan hoa lệ, phía trước là một hàng ngọc châu, trên đỉnh được khảm hình rồng kim sắc vô cùng phức tạp.

Bên dưới hoàng quan là gương mặt tựa như điêu khắc, ngũ quan vô cùng rõ ràng thâm sâu, giọng nói có chút trầm thấp, tràn đầy hơi thở nam tính.

Gã dùng bút nhìn ánh trắng chuyển bạc, tựa hồ gã vừa mới cảm nhận được khí tức của hai Quỷ Vương đang cấp tốc tản ra ở Quỷ vực, hình như đã xảy ra chuyện gì đó rất thú vị, Đế Hỏa và Vô Yên, còn có một tiểu gia khóa mới ra đời.

Gã cúi đầu nhìn tác phẩm của mình, ác lang uy vũ ngay tức khắc lăm liệt hiện ra trước mắt gã, trong đôi mắt màu trắng còn thiếu một chút xanh, gã nháy mắt một cái, hai đóm lửa xanh biếc nhẹ nhàng bay vào lang nhãn.

Tư vị khi âm hỏa tiến vào cơ thể khiến cho người nằm sấp bấu chặt móng tay vào bàn, cơ thể run rẩy không ngừng nhưng không hề phát ra chút âm thanh.

Bất quá chỉ trong chốc lát, ngay khi ngọn lửa đốt trụ lang nhãn, bức tranh trong nháy mắt trở nên sống động, bộ lông của ác lang vô cùng rõ rệt, trông giống như con cự lang vừa đứng lên túm lấy con mồi dưới thân, miệng lang tiếp cận động mạch cổ, hàm răng trắng tinh kề sát mạch máu, chỉ thiếu chút nữa là cắn xuống.

“Tham Lang”.

Lệnh vừa được ra, người nằm trên bàn cẩn thận lui xuống rồi quỳ gối phía trước, ẩn dấu dưới mái tóc đen là tướng mạo thượng phẩm, sống mũi cao, lông mày đen, đôi mắt thâm thúy, hơi thở tràn đầy nam tính vô cùng phù hợp với khí thể của ác lang.

“Tham Lang, đi xem đã xảy ra chuyện gì”.

“Vâng”. Màn sương mù đen di chuyển trên thân người đang quỳ, nhanh chóng hóa thành một cái áo dài đen bó sát người, che kín từ đầu đến chân.

10. Chương 10

fireflies-Yuki-Saro-3

Nơi này là một đầm lầy tối đen, khí độc cuộn cuộn bốc lên bột khí, òng ọc chảy ra từ trong đất, “bụp” một tiếng rồi biến mất, phía trên sương mù nồng nặc bủa vây bốn phía, sương mù chậm rãi di động, mãi mãi trường tồn.

Nhưng vào hôm nay quy luật này lại bị phá vỡ, luồng không khí chậm rãi lưu động bỗng nhiên lại dồn dập, tựa như có một viên đá bị quăng vào mặt hồ yên tĩnh tạo nên vô số gợn sóng.

Xuất hiện ... ở nơi nào!

Từng tầng không khí nhanh chóng khuếch tán, những linh thể xung quanh đầm lầy phát ra tiếng kêu the thé, những linh hồn vô thức vọt chạy đi theo bản năng.

Một thân ảnh phát sáng đột ngột xuất hiện trên không trung, toàn thân được bao bọc bởi ánh sáng xanh biếc.

Đau quá...

A Ly cúi đầu rên rỉ, cậu chỉ nhớ hình như có thứ gì đó kéo căng trong người cậu, đột nhiên đứt lìa, sau đó bản thân mất đi ý thức. Đây là đâu? Cậu tò mò nhìn xung quanh, là một bãi cỏ tạp nham, ở xung quanh chỗ cậu nằm là mấy tảng đá có hình thù kỳ quái.

Ở nơi nào! Ở nơi nào!

Tâm trạng hưng phấn truyền thật nhanh trong không trung, chỉ trong chớp lát, vô số bóng đen vây quanh cả ao đầm.

Đôi mắt đỏ tươi như mắt sói gắt gao nhìn A Ly, quỹ ảnh vận vẹo không ngừng tự mình hóa thành đủ loại hình dáng, càng tụ càng nhiều bên ngoài vòng tròn, từng tầng chằng chịt xếp chồng lên nhau.

Hương thơm quá mê người... Ăn sống nó... Ăn sống nó...

Khí tức âm lạnh tràn ngập trong không khí, một loạt ánh mắt tham lam tàn bạo mang theo hơi thở điên cuồng.

Một giây, hai giây, ba giây...

Đám quỹ ảnh chen chúc không chớp mắt nhìn chằm chằm vào cử động của A Ly, nhưng không ai dám tiến lên trước, tựa hồ bọn chúng đang chờ đợi gì đó.

A Ly không kiềm được ôm lấy cánh tay mình, thật đáng sợ, mỗi một ánh mắt kia đều như muốn đem cậu gặm nhấm hàng triệu lần.

Nhưng vì sao tất cả đều bất động? _____ đáp án rất nhanh sẽ xuất hiện.

Từng vệt bóng màu đen đột ngột vọt lên từ ao đầm, sầm chớp ầm ầm quét một vòng qua những quỹ ảnh xung quanh.

Cùng với tiếng thét thê lương, từng đám quỹ ảnh lần lượt tháo chạy về bốn phương tám hướng.

Vô số bóng đen như dây leo quấn lên người A Ly, di chuyển đan dệt từ trên xuống dưới, rất nhanh đã tạo thành một cái kén màu đen to lớn.

Rất nhiều quỹ thể phát ra tiếng gào thét không cam lòng, vài con quỹ cây mạnh nán lại không chịu rời đi, bọn nó lén lút dừng lại gần đó, thuận tay bắt lấy những đồng bạn yếu ớt rồi cắn nuốt để phát tiết dục vọng của bản thân cùng với _____ sự sợ hãi, cá lớn nuốt cá bé vốn là đạo lý của thế giới này, nhưng bọn nó cũng không phải không có cơ hội chiếm lấy tiện nghi, đục nước béo cò cũng là một phương thức sinh tồn.

Một thân ảnh cường tráng yên lặng đáp xuống, mũi giày màu đen chạm trên mặt đầm lầy, thậm chí không gây ra chút gợn sóng. Bộ quần áo bó sát màu đen đã mô tả được vóc dáng phi phàm của người mặc, cơ thể săn chắc, đường nét cơ bắp ẩn chứa sức mạnh có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Mái tóc phía trước trán khe khẽ lay động theo gió, không giấu được đôi mắt mang đầy tính xâm lược, hỏa quang âm u thiêu đốt, đường nhìn chỉ dừng ở cái kén màu đen trong một khắc, người đã nhanh nhẹn nhảy lên, bàn tay trắng nõn vừa nhấc, một cây thương màu xanh đen ngưng tụ giữa không trung, Tham Lang thuận thể nắm chặt lấy, lao tới phía trước cắm mũi thương vào chỗ liên kết của dây leo màu đen.

“Giao cậu ta ra đây”. Thanh âm trầm thấp mang theo thái độ không thể khước từ, lực đạo trên cổ tay tăng thêm mấy phần, vô số dây leo bị cắt thành những mảnh nhỏ rơi tán lạn xuống đất.

“Chẳng qua chỉ là một quỷ tướng nho nhỏ, cút ngay!”. Thanh âm chói tai đến từ bốn phương tám hướng, dây leo màu đen nhanh chóng di chuyển hóa thành mũi chùy sắc bén đâm về phía Tham Lang.

Bóng người màu đen không cần nhiều lời nữa, chỉ cần là mệnh lệnh của Vương, cho dù kẻ địch là Quỷ Vương mới sinh, gã cũng không có chút sợ hãi.

11. Chương 11

fireflies-Yuki-Saro-3

Sâu thẳm trong hắc ám lại truyền đến một tiếng gầm nhẹ buồn bực, những sợi dây leo cấp tốc kết lại tăng tầng lớp lớp vây quanh A Ly, tựa như dây leo đã trở thành khối giáp nặng nề, bảo vệ vật bên trong, cây thương của Tham Lang dù có dài đến đâu cũng vô pháp đâm xuyên qua lớp bảo vệ này.

Gã một tay cầm thương, hai chân kiên cố bước về trước một bước đem cán thương rút ra, ngay khắc thương được lấy ra, lỗ hồng nho nhỏ đã bị sương mù đen xung quanh lấp đầy, chỉ trong chốc lát không còn dấu vết.

Đôi mày mảnh của Tham Lang nhăn lại, đối phương thể hiện loại thái độ phòng ngự thẳng thừng này khiến hắn càng khó hạ thủ tranh đoạt, tuy rằng chủ thượng chỉ ra lệnh điều tra, nhưng nếu hắn có thể dọn yên hỗn loạn thì càng hợp ý chủ thượng.

Gã đứng thẳng vững vàng, hai mắt nhìn chăm chăm vào Tham Lang, không buông lỏng phòng ngự. Màn sương mù đen trên lớp dây leo bắt đầu khởi động làm cho các nhánh cây càng thêm kiên cố, tùy thời chuẩn bị mang theo con mồi của mình rời khỏi, quỷ tướng đối diện tuy rằng không phải là đối thủ của gã, nhưng nếu thừa dịp gã rút lui rồi tiến hành cướp đoạt thì cũng là chuyện phiền phức.

“A Ly”. Dao động âm thanh tản ra trong không khí, thanh âm trong trẻo lạnh lùng nhưng không che dấu được lo lắng.

Một cái bóng cao gầy nhảy xuống mặt đất, một người chậm rãi bước tới, một thân áo đen, gương mặt nhợt nhạt, con ngươi đen kịt đảo qua người Tham Lang rồi dừng lại ở cái kén.

Là Vô Yên.

Khi A Ly rơi vào đường luân hồi thì y lập tức mất đi mối liên hệ như có như không với A Ly, y chỉ có thể tìm kiếm từng chỗ một, thẳng đến khi cảm giác loại liên kết thần bí này lại xuất hiện, lúc này mới vội vàng chạy tới. Khoảng cách hơn hai ngàn dặm khiến y tiêu hao không ít thời gian.

“Thả A Ly ra”. Giọng nói của Vô Yên vẫn trong vắt lạnh lẽo, tốc độ vẫn chậm như cũ, bất luận là ai cũng đều có thể nghe hiểu lời của y.

Dây leo đối diện đột nhiên co lại, trong nháy mắt có vô số nhánh cây đâm vọt về phía Vô Yên.

Trên gương mặt tái nhợt của Vô Yên mang theo chút giận dữ, chiêu này của đối phương chẳng qua chỉ phô trương thanh thế, y cảm giác rõ bản thể của chính đối phương đang cấp tốc mang theo linh hồn A Ly rời đi.

Bàn tay của y vừa nhấc, một trường kiếm đen sẫm tức thì xuất hiện trên tay, keng một tiếng, kiếm phong ra khỏi vỏ, trong rừng cây âm u bỗng chốc xuất hiện luồng ánh sáng màu trắng bạc, luồng sáng đi đến đâu thì vô số nhánh cây rơi rụng đến đó.

Cũng chỉ trong chớp nhoáng này, khí thể toàn thân của Vô Yên liền thay đổi, nếu nói trước kia là một luồng sương mù nhẹ màu bạc, lúc này biến thành mũi dao gió sắc bén, động tác của y cực nhanh, thân ảnh màu đen di động qua những nhánh cây, mỗi một lần dừng lại là một mảng lớn dây leo rơi rớt.

Một kích cuối cùng, trường phong cảm thẳng xuống đất cắt đứt nhánh dây leo cuối cùng điên cuồng tặng cho thổ địa.

Vô Yên chưa kịp đuổi theo thì một tiếng rít thê lương vang lên.

Cái bóng màu đen kia bắt quá chỉ chạy được mấy bước, Tham Lang bên kia chờ đã lâu cuối cùng xuất thủ, trường thương xanh đen đâm thẳng sương mù, đem quang mang trắng như tuyết nắm vào lòng bàn tay, hắc cũng biết đoạt thức ăn từ miệng hổ rất đáng sợ, hắc đưa tay đặt lên đầu vai, hung hăng xé rách y phục đen dung hợp với máu thịt, trong nháy mắt mảnh vải rơi xuống liền hóa thành hình dạng lang uy mãnh, đây là bức tranh của chủ thượng, nhưng cũng là sức mạnh chủ thượng ban cho, hắc biết rõ nếu Vô Yên ra tay thì bản thân tuyệt đối không thể chạy thoát, nhưng nếu dùng sức mạnh này đem linh vật (ý chỉ A Ly) đưa tới chủ thượng thì có thể lập tức ly xa nơi này ngàn dặm, hắc nhanh chóng đem linh hồn A Ly nhét vào miệng sói, lập tức nhìn thấy ngân quang lóng lánh phá không mà đến.

Vô Yên ngẩng đầu liền thấy được động tác của Tham Lang, y biết đây là thủ hạ của Quỷ Lam, trước đó vẫn không suy tính nhiều, hiện tại nhìn thấy thì minh bạch Quỷ Lam cũng muốn chen vào một chân, trường kiếm vung lên xuất hiện bên cạnh Tham Lang, lại không nghĩ tới Tham Lang bỗng vọt lên trực tiếp đón kiếm, trường kiếm đâm sâu vào trong da thịt, cự lang màu đen đã biến mất không thấy bóng dáng.

12. Chương 12

shadow-tree-kevin-felts

“Người muốn chết?”. Ngón tay trắng bệch của Vô Yên bóp chặt cổ Tham Lang, ấn mạnh hắc vào một cái cây.

Khóe miệng Tham Lang khê nhếch, dòng máu đỏ sẫm chảy xuống từ đôi môi tái nhợt, bắt đầu từ sau ót, y phục dính liền với máu thịt đều bị xé rách, lần va chạm này làm cho vô số nhánh cây đâm sâu vào da thịt hắc, hắc không khỏi cảm thấy muốn ngất đi, nhánh cây màu đen phía sau không ngừng điên cuồng kéo dài trong cơ thể hắc, ra sức hấp thu chất dinh dưỡng.

Nếu là bình thường, sự tồn tại của thứ cấp thấp này hắc căn bản không để vào mắt, nhưng bây giờ hắc không có chút khí lực phản kháng _____ một thanh trường kiếm đâm xuyên qua bụng hắc, với thương thể như vậy, nếu là người thường thì có lẽ rất nhanh sẽ chết vì mất máu. Đó là cái chết của hắc khi hắc còn là con người, mà hiện tại cũng không đỡ hơn bao nhiêu. Vết thương trên người thật ra không quan trọng, cái cốt yếu là việc đưa lang hồn đi hầu như đã mang theo linh lực toàn thân hắc, hiện tại ngay cả một ngón tay hắc cũng không cử động được.

“Vương, chính là chỗ này”.

Một viên hỏa diễm nhẹ bay rơi trên ngón tay Vô Yên, Vô Yên liền có cảm giác bỏng rát khiến y không tự chủ thu tay về.

“Ai da, ai da, ta nói này lão hữu, người tùy tiện động vào đồ của Quỷ Lam như vậy thì rất phiền toái đó”. Trên người Đế Hỏa khoác cái áo bành tô đỏ sậm trông như sắp dấy lên hỏa diễm. “Người bạn nhỏ của người chỉ là rơi vào tay Quỷ Lam, cái tên gia hỏa kia tuy có hơi biến thái nhưng vẫn có thể thương lượng”.

Tay Vô Yên nắm chặt, nhìn A Ly bị đem đi trước mặt mình khiến y hầu như mất đi mọi không chế, tất cả lí trí trong nháy mắt vỡ tan, tựa hồ trước đó cũng từng xảy ra chuyện như vậy, khiến cho y cảm thấy _____ vô lực.

“Đế Hỏa”. Y không quen biết Quỷ Lam, thậm chí cũng chưa từng nói chuyện _____ xuất phát từ thói quen chỉ thích gây người ở địa bàn của mình, từ khi y bắt đầu có ý thức, ngoại trừ tiện tay giúp đỡ một số tiểu quỷ đi ngang qua, y cũng chỉ đứng chờ ở sát mép vực, đây chính là nguyên nhân cho dù y đã trở thành Quỷ Vương nhưng lại không hề có một kẻ thủ hạ.

Mà người y quen thuộc duy nhất ở Quỷ Vực có lẽ chính là Đế Hỏa trước mặt _____ không thể không nói bởi vì tính cách thích rong chơi của Đế Hỏa nên hắc quen biết với rất nhiều người.

“Đừng gọi, đừng gọi, chúng ta đi Thận cung một chuyến”. Đế Hỏa cười híp mắt kéo Vô Yên đi liền, “Ai da da da, hình như đã quên mất cái gì đó rồi? Tiểu Nhất, mang theo tiểu gia hỏa phía sau”.

Nam tử dẫn đường có chút bất đắc dĩ nhìn thân ảnh biến mất ở phía trước, cho tới bây giờ Đế Hỏa vẫn là một người rất lười, ngay cả ban tên cho bọn hắn cũng chỉ là _____ Tiểu Nhất, Tiểu Nhị, Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ,... Lần lượt theo thứ tự, mặc dù Quỷ Vương ban tên cho hắn thì hắn mới ngừng tụ thành thực thể, dù sao mỗi một Quỷ hồn muốn hóa thực, không có sức mạnh cường đại che chở thì hầu như không thể làm nên chuyện. Tên là một loại ban ân, là vinh quang tối cao _____ thể nhưng cái tên này thực sự không làm hắn vinh quang nổi, nghĩ thế nào cũng cảm thấy mình từng bị nuôi như thú cưng vậy.

Tiểu Nhất tiến lên hái cơ thể Tham Lang từ trên cây xuống, trường kiếm vẫn cắm trên bụng Tham Lang, hắn vừa chạm nhẹ thì nó liền biến thành một trận sương mù rồi biến mất, chỉ là sắc đỏ phía sau lưng người nọ vẫn như cũ kinh người _____ toàn bộ phần lưng như bị đâm đến nát vụn, có rất nhiều cành cây đen cắm rễ bên trong, hắn tổn rất nhiều sức lực mới có thể đem loài ký sinh này ra khỏi người gia hỏa nọ.

May là phương hướng cơ bản đến Thận cung hắn vẫn có thể nhận ra được, bất quá hoạt thi này nặng quá mức, hắn nâng cơ thể gần như đã bị phá hỏng của Tham Lang, cảm thấy may mắn vì trước đây người ban tên cho mình là Đế Hỏa, so ra, Quỷ Vương Đế Hỏa đối với bọn họ thực sự là quá tốt.

Hoàn

13. Chương 13

firefly5_mini

Bên trong cung điện lộng lẫy im lặng quỷ dị, thảm lót sàn màu đỏ sậm kéo dài về hướng cửa, tựa như Huyết Hà chảy mãi về một nơi xa không biết tên gọi.

Ánh nền hai bên lúc sáng lúc tối, khe khẽ nhấp nhô, lúc sáng tỏ, lúc tối om, tiết tấu theo trật tự rất kì dị, ở sâu bên trong cung điện, trên cái ghế dài xa hoa chợt xuất hiện một người, người nọ nửa nằm nửa ngồi, hai mắt nửa nhắm nửa hở, tựa như ở nơi đó đã lâu, bên cạnh chân của gã có một con cự lang ngoan ngoãn nằm im không cử động, như thể đã hóa thành tượng đá.

Đột nhiên ánh nền trong điện nhất tề sáng lên, cung điện tối om chợt sáng rực, ngọn lửa của nền nhanh chóng di chuyển, cây nến to dài trong nháy mắt đốt cháy chỉ còn phân nửa.

“Đế Hỏa, chớ có giở mãi những mảnh khoe đó nữa”. Giọng nói Quỷ Lam trầm thấp mạnh mẽ, mặc dù nói như vậy nhưng ngữ điệu của gã không hề có bất kì biểu hiện không hài lòng, dù sao gã khó chịu đi nữa thì cũng chẳng có ảnh hưởng gì đến Đế Hỏa. Thậm chí, khoe môi ả dẫu trong bóng đêm còn khẽ nhếch lên, mang theo chút tiểu ý nhợt nhạt.

“Gia hỏa Quỷ Lam ngươi vẫn cứ phô trương như thế”. Ngón tay Đế Hỏa vừa chạm liền toát ra một ngọn lửa, âm thanh tách tách vang dội, một chút hỏa tâm trong nháy mắt bùng cháy, tựa như một màn pháo hoa rực rỡ trong cung điện. Có điều mầm lửa kia phóng thích xong pháo hoa nhưng vẫn không biến mất, lơ lửng trong không trung, tiếp tục đốt cháy sáng rực.

“Cái bàn Long Đăng này cũng không tệ lắm, chắc chắn, không biết người nào xúi quẩy bị người đào mộ vậy hử. Bọn họ thật thâm quá đi, khi không chôn chung nhiều thứ tốt như vậy để làm gì... Người xem, bị quỷ khí của người xông vào, phong thủy bố cục có lẽ vô dụng hết cả rồi...”

Khóe miệng Quỷ Lam khẽ giật, gã lựa chọn không nghe, hoàn toàn bỏ qua Đế Hỏa đang lăm mồm. Tầm mắt của gã rơi trên người Vô Yên, ánh mắt mang theo ý tứ dò xét, nhiều hơn cả là sự hiếu kì.

Tuy rằng thời gian hình thành của vị Quỷ Vương Vô Yên này dài hơn so với gã, thế nhưng gã chưa từng thấy qua người này, chiếu theo cái sở thích thích phô trương của gã, mỗi khi có dịp gã sẽ mời những Vương cấp khác đến thưởng thức “tác phẩm mới” của mình, gia hỏa kia (Đế Hỏa) cho dù có được mời hay không, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện ở cung điện của gã. Duy chỉ có Vô Yên là gã chưa từng thấy qua _____ bởi vì người này không xuất hiện ở bất cứ yến hội nào được mời, đương nhiên cũng chưa từng mời qua kẻ nào.

Lúc này nhìn ở khoảng cách ngắn, gương mặt xanh xao nhợt nhạt, vừa nhìn là biết đây là hình dạng của quỷ đoản mệnh, thật không rõ đến tột cùng vì sao y có thể trở thành bằng hữu của Đế Hỏa.

Khi gã tung một tinh thể màu xanh biếc trong lòng bàn tay, trên mặt mang theo nụ cười, vốn là nụ cười bình thường, nhưng ở trên mặt gã thì lại có biến hóa kì lạ: “Chỉ là một linh hồn bình thường, vậy mà có thể làm phiền hai vị Quý Vương đây ghé thăm, mặt mũi nó còn lớn hơn cả Cô Vương ta nữa”.

“Một linh hồn thông thường cũng chẳng có ích gì với ngươi, dứt khoát trả lại cho y là được”. Đế Hỏa bĩu môi, “Còn nữa, ngươi cười rất khó coi, đẹp vô đi”.

Ánh mắt sắc bén của Quỷ Lam nhìn Đế Hỏa chăm chăm, niềm hứng thú bộc phát rõ trên mặt: “Quý giới khó có được mấy lần dậy sóng, lần này lại kéo vào cả bốn con bán Quỷ Vương, vậy mà ngươi lại nói thứ này chỉ là đồ bình thường?”.

“Rõ phiền phức, vật kia vẫn chưa thành hình, Quỷ Lam ngươi chen vào làm cái gì?”. Đế Hỏa cảm thấy rất đau đầu, tên gia hỏa trước mặt được coi là khó giải quyết nhất.

“Ngươi muốn cái gì?”. Vô Yên đã thu hồi trường kiếm, một thân thanh sam giản dị, vóc dáng cao gầy, đứng ở đó như không tồn tại, lúc này mở miệng, nhưng trong giọng nói không hề có nửa phần lo lắng hay nóng, vẫn chỉ là giọng nói lạnh lùng rõ ràng, mang theo chút mỗi mọt, thế mà khiến cho Quỷ Lam có chút hứng thú.

“Cô Vương muốn ngươi”. Thanh âm trầm thấp mang theo sự trêu đùa, khoe môi Quỷ Lam nhếch lên nụ cười không rõ.

14. Chương 14

firefly5_mini

Sau khi âm thanh trầm thấp của Quỷ Lam tiêu tán, không khí an tĩnh bao trùm cả đại điện.

Đế Hỏa nhướng mi, nhìn Quỷ Lam rồi lại nhìn Vô Yên, bộ dáng như đang xem kịch vui: “Quỷ Lam, con mắt ngươi thật không tệ, không tệ ha ha ha”.

Về mặt Vô Yên không hề có chút biến hóa, vẫn dùng giọng nói chậm rãi như thể đang kể chuyện: “Ngươi không thắng được ta”. Câu nói rất bình thường, không mang ý tứ khiêu khích, tuy nhiên với giọng nói như vậy lại nói lên một sự thật.

Quỷ Lam không hề có tính toán thu lại nụ cười ranh mãnh trên mặt, gã biết thời gian tồn tại của đối phương lâu hơn gã rất nhiều, bất quá như vậy thì sao, gã chưa hề có ý định dùng vũ lực để tranh đua. Cái gã giỏi nhất chính là đùa bốn lòng người.

“Cô Vương muốn...”. Giọng nói của gã rất lười biếng, cố ý dừng lại một chút, “Ba giọt máu của ngươi”.

Nguyên lai Quỷ Lam lại có chủ ý này, con mắt của Đế Hỏa phát sáng, hắn nói trong lòng, gần đây số đào hoa của Vô Yên quá mức thịnh vượng, quả thật làm cho lão nhân gia đây giật mình. Nghìn năm quỷ thể mới có thể ngưng tụ ra một giọt máu, đây chính là bổn mạng sinh tồn của bọn họ, ba nghìn năm tu vi đổi lấy một tên tiểu quỷ, tên Quỷ Vương nào có não nhỏ như quả nho mới có thể đồng ý cái chuyện này.

Hắn đưa bàn tay vỗ vỗ vào vai Vô Yên: “Chẳng qua chỉ là một tên tiểu quỷ thôi mà, ngươi không cần phải...”.

Vô Yên không hề để ý đến động tác của Đế Hỏa, y suy ngẫm một lát rồi lên tiếng: “Được”.

Nhất thời yên lặng.

Trong đại điện chỉ còn âm thanh “tách, tách” của hỏa diễm.

“Ha ha ha, thắng thần lắm, Cô Vương thích”. Quỷ Lam là người đầu tiên phá vỡ sự yên tĩnh, chính gã cũng không ngờ đối phương lại có thể dứt khoát đồng ý điều kiện trao đổi.

“Vô Yên, ngươi điên rồi sao?”. Về mặt hiền hòa của Đế Hỏa lập tức xuất hiện hàn ý, tới bây giờ hắn vẫn xem việc Vô Yên đàm bạc nay lại nóng ruột nóng gan là một thú vui, nhưng mất nửa tu vi cho một tên gia hỏa không rõ lai lịch như vậy, hắn không khỏi lo lắng cho hảo hữu.

“Ta có điều kiện đi kèm”. Giọng nói lạnh lùng lại lần nữa vang lên, thần sắc trên mặt Vô Yên mang theo sự quyết đoán, lần này xem ra sự mệt mỏi trên gương mặt y cứ ngỡ cho dù có ngàn năm trôi qua vẫn không thể thay đổi nay đã biến mất, con ngươi màu đen lấp lánh ánh sáng.

“Ta muốn người giúp ta trợ cậu ấy hồi hồn”.

Trong chốc lát thần tình Vô Yên biến hóa cũng làm cho Đế Hỏa ngây người, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy dáng vẻ này của Vô Yên, nếu nói bình thường Vô Yên như một ngọn nến cháy lười biếng, ngọn nến yếu ớt và uể oải, lúc này lại đột nhiên bùng cháy, ánh lửa kia có một loại quyết tuyệt đốt cháy bản thân.

“Không có khả năng”. Quỷ Lam không hề nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt điều kiện này, gã có thể cảm nhận rõ rệt linh hồn trong tay đã thoát khỏi phạm vi sinh hồn, hiện tại đã là trạng thái bán quỷ. Cho dù thân thể của đối phương vẫn còn, nhưng dưới tình huống này muốn hồi hồn thì căn bản là chuyện không thể.

“Ta sẽ biến linh thể cậu ta trở lại trạng thái ban đầu”. Lời này vừa nói ra, trong nháy mắt, ánh mắt của Quỷ Lam và Đế Hỏa liền nhìn chòng chọc vào y không hề di chuyển.

“Lão hữu, nghìn vạn lần không nên kích động...”. Biểu tình trên mặt Đế Hỏa vô cùng khó coi, “Dù sao người cũng đừng tin lời ta đã nói, lúc chúng ta trở thành quỷ, tên tiểu tử này còn không biết đang chơi đùa ở chỗ nào nữa là”.

Ánh mắt Quỷ Lam trong nháy mắt sáng quắc, đây là lần đầu tiên gã biết hóa ra ở Quỷ Vực còn có một gia khóa thú vị thế này.

“Nếu người nói vậy thì Cô Vương có thể giúp một tay”.

“Quỷ Lam, người đừng gây thêm rắc rối”. Hắn trừng Quỷ Lam một cái, sau đó quay qua nói với Vô Yên: “Ta sẽ không giúp người, người dẹp cái suy nghĩ này đi”.

15. Chương 15

fireflies-Yuki-Saro-3

“Đế Hỏa”, giọng nói Vô Yên có phần bất đắc dĩ, chuyện này xác thực không phải Quỷ Vương thì không thể làm được, nếu Đế Hỏa không chịu giúp thì thật sự y không biết đi tìm con quỷ nào hỗ trợ.

“Đế Hỏa, giúp ta”.

“Lão hữu, người để đầu óc ta thanh tĩnh chút đi, đưa tiểu gia khóa kia vào luân hồi, người làm vậy là đủ rồi”.

Vô Yên chậm rãi lắc đầu, trong giọng nói mang theo sự mệt mỏi không nói thành lời.

“Cậu ta căn bản không vào được luân hồi”.

Từ lúc thấy A Ly vùng vẫy thoát khỏi đường luân hồi, y đã hiểu chấp niệm của cậu ấy quá mạnh mẽ đến mức khiến y cảm thấy chói mắt.

“Hơn nữa...lão hữu người hiểu rõ ta mà”.

Hiểu rằng một khi y đã chấp nhất với một việc nào đó thì vĩnh viễn không thể cải biến.

Thanh âm Vô Yên lạnh lùng thanh thanh, chậm rãi chảy xuôi trong hắc ám yên tĩnh.

“Hiểu rõ nên để người hồn phi phách tán sao”. Trong nháy mắt, một ngọn lửa sáng ngời dấy lên trong không gian tối om, chiếu sáng gương mặt ôn hòa lại vô cùng bi thương của Đế Hỏa.

Cho tới bây giờ hắn hiểu rất rõ người bạn tốt này, không tranh cũng không thưởng, hoàn toàn không có lệ khí của một con quỷ, cùng với tính tình cực kì đậm bạc như vậy, hắn thậm chí đã vô số lần hoài nghi rằng đến tận cùng Vô Yên chẳng phải là một Quỷ Vương.

Việc này là thứ không thể làm giả.

Quý vốn là thể tập hợp chấp niệm cùng oán niệm, song với tính tình như vậy cuối cùng y chưa từng vào luân hồi đạo, mà trở thành Quý chi vương giả của toàn bộ lệ quý.

Ngay từ đầu bởi vì hiếu kỳ nên mới tiếp cận y, hẳn muốn nhìn xem Quý Vương mới tới là kẻ như thế nào.

Nhưng đã mấy ngàn năm trôi qua, tính cách đậm bạc đã gắn liền với y. Một tiếng hảo hữu cũng từ từ xác định rõ ràng, chứ không phải lời nói nhảm thuận miệng thốt ra nữa.

Mắt Đế Hỏa chậm rãi híp thành một đường thẳng, thậm chí trên mặt của hắn còn xuất hiện một ít sương mù đen.

“Quý Lam, phá hủy linh hồn đó đi”.

Âm thanh giọng nói hắn như một đường thẳng không có thăng trầm, so với giọng nói thường ngày tựa hồ không có sự khác biệt nào, giọng nói cũng vô cùng lạnh giá.

Khóe môi Quý Lam giương lên thật cao, thật không nghĩ tới trong trận giao chiến này, gã có thể thu được bao nhiêu thứ tốt.

“Đế Hỏa”. Trong giọng nói của Vô Yên có chút bất đắc dĩ, y cũng không muốn như vậy, nhưng khi y phiêu bạt mấy nghìn năm, y chẳng bao giờ cảm giác được sự liên hệ kì quái thể này, không bắt được cảm giác này đến từ đâu, đây không phải động tâm, chỉ là muốn nhanh chóng thỏa mãn mọi nguyện vọng của đối phương mà thôi.

Cái này có thể là một phần nhân quả còn thiếu lúc còn sống của y.

Hôm nay, y lại nghĩ đến phần nhân quả này, hoặc giả còn có nguyên nhân trọng yếu hơn...

Là tâm tư của y.

“Đây là lần đầu tiên ta cảm giác được sự tồn tại của bản thân”.

Bởi vì A Ly xuất hiện, tâm tình nhất thành bất biến (đã hình thành thì không thể thay đổi) của y đã bị lay động, trong lòng y có ham muốn.

Y đã sớm muốn biết, không có bất kỳ ham muốn, không có bất kỳ chấp niệm, đến tận cùng y tồn tại là vì cái gì?

Muôn hình vạn trạng, trong mấy ngàn năm nay, y đã nhìn thấy vô số Quý hồn ra đời, tan biến...

Đó là sinh vật có cấp thấp nhất, cũng có dục vọng cực kì mãnh liệt, có lẽ nên nói là không cam lòng, chỉ có hồn phách như vậy mới có thể thoát khỏi đường luân hồi, đi tới chỗ này.

Nhưng y là người đứng trên đỉnh thế giới này, lại không hề có một tí chấp niệm.

Lúc này, đôi mắt đen nhánh của Vô Yên nhìn chằm chằm Đế Hỏa, đôi môi giật giật, khóe môi cứng ngắc kéo lên, cứng ngắc mỉm cười mang theo một loại kỳ vọng xuất phát từ nội tâm.

“Hảo hữu, hãy tha thứ cho sự ích kỷ của ta”.

Trên người Đế Hỏa bốc lên hỏa diễm uốn éo trong không gian im lặng, tầm mắt của hắn rơi trên mặt Vô Yên hồi lâu, rồi chuyển hướng sang Quý Lam.

Quý Lam nhướng mày, khóe miệng vung lên nụ cười đắc ý, một tinh thể màu xanh biếc nằm yên lặng trong lòng bàn tay: “Đế Hỏa, nếu như muốn, cái giá cao nhất người trả là bao nhiêu đây?”.

Đường nhìn Đế Hỏa rơi vào tinh thể màu xanh biếc đó rất lâu nhưng hắn vẫn không nói lời nào.

Bên trong đại điện rất yên tĩnh, tựa như không khí đã ngưng tụ, không có dấu hiệu chuyển động.

Quý Lam híp mắt đang muốn nói, đột nhiên trên mặt nổi lên tiểu ý: “Bảo bối của ta trở về rồi”.

Chỉ thấy ngón tay thon dài của gã vạch một vạch trên không trung, lập tức hiện lên một vết mực màu đen, giữa không trung đột nhiên xuất hiện hai thân ảnh.

Tiểu Nhất còn khiêng Tham Lang trên vai, khi vừa bước vào Thần cung, lập tức có một sức mạnh kinh khủng phong tỏa hắn. Trong thời gian một cái chớp mắt, hắn xuất hiện tại đây, dừng lại giữa không trung, song có điều chỉ chốc lát liền rơi mạnh xuống đất, chết tiệt, gia hỏa trên người quá nặng, nếu như không phải hắn không có thực thể thì thiếu chút nữa bị đè gãy xương luôn rồi.

Bầu không khí bên trong vô cùng áp lực, hắn nhanh chóng buông Tham Lang ra, cẩn thận đi tới bên cạnh Đế Hỏa, đương nhiên là giữ một khoảng cách lớn, gia hỏa nào lại cả gan chọc cho Quỷ vương Đế Hỏa tức giận thế này... Nhìn mình diễm hừng hực trên người Vương, hắn vẫn nên cẩn thận không khéo lại bị dính vào.

Hắn ngoan ngoãn tìm một góc an tĩnh đứng ngay ngắn, cúi đầu không nhúc nhích giả bộ mình không tồn tại.

Ta rất biết điều, ta không có ở đây, Vương nghìn vạn lần chớ có kiếm ta...

16. Chương 16

9899

Đường nhìn của Quỷ Lam cuối cùng cũng rơi trên người Tham Lang đang nằm trên mặt đất, y phục màu đen rách tới tả, vết thương sau lưng thoát nhìn thấy giết mình, vết thương nhiễm máu đỏ tươi, toàn bộ phần lưng cứ như thịt bị băm vụn.

Máu quang của Quỷ Lam lóe lóe, mi tâm nhú lại, thanh âm trầm thấp lại mang theo sự bất mãn nồng đậm: “Đồ vô dụng”.

Khi tiến vào đại điện, Tham Lang cũng đã từ từ khôi phục ý thức, nhưng vẫn không chờ Quỷ Lam lên tiếng đã phải cố gắng chống đỡ cơ thể, đầu áp sát trên mặt đất, bày ra tư thế quỳ mọp. Vết thương trên người do cử động lại càng thêm mở rộng, hắn lại tựa như không hề hay biết.

“Thỉnh chủ thượng trách phạt”. Hắn ngưng tụ khí lực toàn thân mới có thể nỗ lực duy trì tư thế quỳ sát, thanh âm đè nén mang theo hơi thở hự nhựt, hắn tận lực dùng ngữ điệu nhẹ nhàng để trả lời Người, bản thân trở về với trạng thái thế này, chọc giận chủ thượng cũng là chuyện tất nhiên.

Chỉ là lúc này đây hắn có thể chịu được nghiêm phạt sao? Hoặc giả hắn căn bản không có cơ hội làm thế. Lần này cơ thể thụ thương vô cùng nghiêm trọng... nếu muốn chữa trị chỉ e rằng chủ thượng phải tiêu hao rất nhiều năng lượng, hoặc giả cuối cùng đã đến thời điểm mình nên bị vứt đi rồi.

Hắn cúi đầu thật thấp, không hề dám ngẩng lên chút nào để quan sát thần tình của chủ thượng, dự đoán về kết cục chỉ lóe lên trong đầu, bất luận chủ thượng quyết định như thế nào, hắn chỉ có thể tiếp nhận mà thôi.

Cho dù, chủ thượng bảo hắn ra ngoài làm chất dinh dưỡng cho những con quỷ khác.

Đường nhìn Quỷ Lam chỉ rơi trên người hắn trong chốc lát, trên mặt khôi phục bình tĩnh, nhưng trong lòng lại không hề nén được tức giận.

Tiếng “hừ” lạnh lùng vang lên, bàn tay Quỷ Lam vừa nhấc, cự lang bên chân hóa thành một cái bóng màu xám tro đánh về phía Tham Lang, trong nháy mắt, thân thể to lớn áp lên người Tham Lang, miệng lang đỏ tươi há to, hàm răng sắc nhọn nhắm ngay cổ mà cắn mạnh.

Thân ảnh nằm sấp không mấy may nhúc nhích, Tiểu Nhất bên cạnh khe khẽ phát ra một tiếng “rít”, ác độc quá.

“Tiểu gia hỏa đáng thương”. Thanh âm Đế Hỏa cuối cùng cũng vang lên, tầm mắt của hắn rơi trên người Tham Lang chỉ chốc lát rồi dời đi, Quỷ Lam nghiêm phạt thuộc hạ ra sao hắn không có nửa điểm ý kiến, bất quá đó là để biểu đạt cách nhìn của hắn một chút, hoặc giả đó là ý tứ muốn nói sang chuyện khác.

Hắn thu lại toàn bộ hỏa diễm quanh người, lúc này trên mặt biểu lộ sự bất đắc dĩ sâu đậm.

“Đừng chơi nữa, chuẩn bị nghỉ thức chút đi”.

“Đế Hỏa”.

“Lão hữu, người đừng nói cảm ơn”. Vô Yên chưa nói xong thì Đế Hỏa đã ngăn trở, hần thở dài thật sâu, “Chuẩn bị bắt đầu thôi”.

Gương mặt tái nhợt của Vô Yên lộ ra nụ cười thản nhiên, chậm rãi đem lời nói hết: “Cảm ơn người, bắt đầu đi”.

“Thứ Cô vương muốn đâu?”. Thanh âm Quỷ Lam vang lên, tựa hồ vô cùng bất mãn đối với thái độ không thêm đoái hoài tới mình của bọn họ.

Vô Yên khẽ gật đầu, thanh khí hiện lên gương mặt tái nhợt, một đôi răng nanh dần dần mọc dài đưa ra bên ngoài môi, khiến cho mặt Vô Yên tăng thêm sự dữ tợn không gì sánh được.

Huyết sắc chậm rãi chảy dọc theo răng của y, cuối cùng ngưng tụ thành một giọt đỏ tươi ở phía đỉnh nhọn, màu sắc đỏ thẫm trong suốt, tựa như một viên ngọc san hô mê người.

Tiểu Nhất nhìn chăm chăm vào giọt máu, không tự chủ được liếm liếm môi, hầu kết khẽ động, sức mạnh lớn quá.

Ba giọt máu lơ lửng giữa không trung, tròn trĩnh và trong veo, ngay cả viên ruby mê hoặc người nhất cũng không có ánh sáng như vậy, bàn tay Quỷ Lam đưa về phía trước, đem ba giọt máu tụ lại trong lòng bàn tay.

Hần vút linh hồn trong tay cho Vô Yên: “Ba ngày chuẩn bị nghi thức, cung điện này ở hay không tùy các người”.

Nói xong thân hình của hắn biến mất, ngay cả Tham Lang nằm dưới đất cũng không thấy đâu nữa.

Vô Yên tiếp lấy linh hồn nho nhỏ, răng năng đã thu lại nhưng sắc mặt của y vẫn tái nhợt, thân hình ngưng tụ gần như trong suốt, mất thời gian một nén nhang mới khôi phục lại.

“Hảo hữu... đáng giá không?”. Giọng nói Đế Hỏa rất thấp, muốn hiểu nhưng lại không hiểu.

“Ừ, làm phiền người rồi”. Vô Yên nhắm mắt chịu đựng cảm giác đau đớn xé rách toàn thân, linh lực trong nháy mắt bị hút hết quả thực y không chịu nổi, quý huyết rời khỏi cơ thể, linh hồn bị cắt xẻ, nỗi đau đớn sâu tận xương tủy, nhưng lại không thể phát tiết.

“Ba ngày, người nghỉ ngơi cho tốt”.

“Ừ”.

17. Chương 17

9899

Quỷ Hồn quanh năm bị quanh quẩn bởi tiếng nước nổ âm trầm, bên dưới làn sương mù dày đặc che dấu vô số tiểu quỷ giãy dụa suy biến.

Vậy mà hôm nay, Quỷ Hồn lại tương phản với mọi ngày, an tĩnh dị thường, không có nước nổ, không có gào thét, bình tĩnh tựa như một khối mã não đen sạm.

Tất cả là do sự uy áp nặng nề từ nơi trung tâm, bốn vị Quỷ Vương đều phóng khai toàn bộ khí thế, toàn bộ linh hồn trong Quỷ Hồn đều cuộn tròn run rẩy bầy.

Vô Yên một thân thanh y, Đế Hỏa nhứ nhứ thao thao, Quỷ Lam mặc long bào nam vàng, còn có một kẻ mặc trang phục màu đen bó sát _____ ắt là Tham Lang, thân hình hần cao lớn, uy áp thuộc về Quỷ Vương bao bọc toàn thân hắn, nhưng hần thủy chung vẫn duy trì vị trí đứng phía sau Quỷ Lam.

“Bắt đầu đi”. Vô Yên từng bước đi về phía trung tâm, tinh thể màu xanh biếc trong tay chậm rãi di động ra không trung.

Môi Đế Hỏa giật giật nhưng rốt cuộc hắn cũng không nói nhiều lời.

“Ai, lão nhân gia sống đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy loại phô trương thế này, tay chân cũng có chút run rẩy. Tiểu tử Vô Yên, nếu ta căng thẳng lỗ tay thất thủ thì cũng đừng tìm ta tính sổ đó”. Trên mặt hần lộ ra tiểu ý, tựa hồ rất trấn tĩnh không có điểm khác biệt, mang theo một chút nhẹ nhõm tự nhiên.

Nhưng trong mắt của hắn vẫn có một nỗi buồn sâu thẳm.

“Người cười thật khó nhìn”. Quỷ Lam không chút lưu tình buông lời châm chọc, “Nếu luyện tiếu thì cứ đánh ngất rồi trời lại, qua đầu thất*, có muốn cũng không còn kịp”.

*Đầu thất: làm tuần; cúng tuần (cho người chết, cứ bảy ngày cúng một lần, cho đến 49 ngày)

Ánh mắt đen kịt của Vô Yên nhìn Quỷ Lam chỉ trong chớp lát, rồi lại rơi trên người Tham Lang đứng phía sau.

Trong này có chuyện không thể nói rõ, nhưng cũng không liên quan gì tới y.

Y chìa tay chạm vào tinh thể màu xanh biếc, trên gương mặt tái nhợt hiện lên một chút tiểu ý cực kì nhu hòa, không chút do dự bao lấy linh hồn đối phương, sau đó dùng lửa của linh hồn mình, chậm rãi thiêu đốt tẩy sạch mọi quỷ khí trên người A Ly.

Đây là cái giá phải trả khi đem linh hồn trở về trạng thái thuần túy như cũ, chỉ có thể đốt lấy linh hồn chính mình, dùng linh hồn tinh khiết nhất trên đời này để tẩy sạch tạp chất.

Tinh thể đã biến đổi thành dáng dấp của một thiếu niên, cậu ta ngơ ngác ngồi ở đó, miệng hé mở: “Tôi đang ở đâu?”.

Vô Yên nở nụ cười dịu dàng ấm áp, gương mặt tái nhợt như cương thi lộ ra vẻ ôn nhu.

Y chậm rãi dùng khẩu hình nói với A Ly: “Ta đưa cậu trở về, trở về dương thế”.

Đôi mắt A Ly trong nháy mắt sáng lên, trên khuôn mặt tròn trịa xuất hiện nụ cười rạng rỡ.

“Thật chứ? Tốt quá!”.

“Ừ”. Thanh âm trầm thấp vang lên mang theo chút cứng chiều.

Lông mày Đế Hỏa giật giật, sức mạnh trong tay cuối cùng cũng phóng ra, va chạm với sức mạnh của Quỷ Lam.

Đường vẽ từ từ mở ra, một vòng xoáy màu trắng chậm rãi xoay tròn, một sợi tơ trong suốt đánh tới, chậm rãi cuốn lấy thân ảnh A Ly đang từ từ trở nên trong suốt, bao vây thành hình dạng cái kén.

Tiếp đó... Biến mất...

Sắc mặt Vô Yên tái nhợt, chỉ trong nháy mắt đó, y tựa hồ nhìn thấy một luồng khói vô cùng nhẹ thất ở trên người mình, một đầu luồng khói khác đã đứt ra khỏi người A Ly.

Thì ra là thế, gương mặt nhợt nhạt hiện lên tiểu ý, bản thân mình cũng không phải không có chấp niệm, bất quá chấp niệm chỉ là một luồng khói xanh mà thôi.

Y bước một bước về phía Quỷ Lam, bàn tay thon dài nhợt nhạt đưa tới, bảy giọt máu đỏ thẫm như viên san hô lấp lạng nằm trong lòng bàn tay.

“Đối với ta vô dụng, tặng cho người”.

“Lão hữu, bộ dáng tươi cười bây giờ của ngươi quả thực rất khó coi”.

Cuối cùng nhìn về phía chân trời xa xôi, một vệt Lưu Tinh nhợt nhạt xẹt qua bầu trời tối đen.

Nhân quả đã dừng.

Từ nay về sau, không còn Vô Yên.

18. Chương 18: Vĩ Thanh . Nguyên Nhân Ban Đầu

“Đã xong chưa?”.

“Xong rồi, xong rồi”. A Ly vội vàng mặc áo khoác vào người rồi chạy ra khỏi phòng, một bóng hình thật dài đập vào mắt cậu, ánh nắng bên ngoài chiếu vào, xung quanh người đó tỏa ra vàng hào quang màu vàng, trên mặt người đó mang theo nét cười ấm áp, cũng chiều xoa đầu A Ly.

“Ngốc, coi chừng bị cảm lạnh bây giờ”.

“Đừng mà, sẽ không đâu”.

A Ly vẫn chưa nói hết, Thiển đã đem khăn choàng quấn quanh cổ A Ly, khăn quàng cổ bằng nhung thật dày quấn chặt lấy A Ly, chỉ để lộ một đôi mắt đen lay láy.

A Ly có chút bất đắc dĩ kéo kéo khăn choàng cổ, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra, cậu thở dốc: “Bác sĩ đã nói em sẽ không sao”.

Thiển đưa tay kéo A Ly vào lòng, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu của cậu: “Đúng vậy, sức khỏe A Ly của anh rất tốt, nhưng chỉ vừa vào xuân, đây là thời điểm dễ bị cảm nhất”.

“Thiển, anh càng lúc càng giống mẹ em”. A Ly lẩm bẩm.

“Hai người các con còn muốn lèo nhèo tới lúc nào nữa đây?”. Âm thanh trung khi mười phần của mẹ từ xa truyền đến, “Muốn thắp hương thì phải đi sớm biết chưa?”.

“Mẹ ơi, con đến đây”.

...

Ở giữa núi có một ngôi mộ đơn giản đã được quét dọn sạch sẽ, hương án, trái cây, diêm tâm được bày đầy trên băng đá phía trước.

Mẹ A Ly kéo cậu đến trước ngôi mộ, ảnh chụp trên bia mộ là bà nội qua đời đã lâu của cậu, mẹ cậu thành kính quỳ xuống dập đầu vài cái, rồi lại để A Ly dập đầu, trong miệng bầm lẩm liên tục: “Nhờ có bà nội con phù hộ, bằng không con...”. Tựa hồ nhớ lại thăm trạng cách đây không lâu của A Ly, lại vội vã bảo A Ly cúi lạy thêm vài lần, “Phải cảm ơn bà nội của con thật tốt, bà nội sinh tiền thương yêu con nhất, lần này nhất định là bà kéo con về từ Quỷ môn quan...”.

Mẹ sao lại mê tín như vậy, rõ ràng là bác sĩ cứu sống mình mà, A Ly suy nghĩ trong đầu nhưng cũng không dám cãi lại, chỉ đành khấu đầu vài cái, cậu thè lưỡi với Thiển đang đứng bên cạnh.

Thiển không khỏi nở nụ cười, anh giúp mẹ cậu cầm đồ cúng rải ra xung quanh.

Mãi khi hương nến đều đã đốt hết, mẹ lại lôi cậu cúi lạy vài cái, cuối cùng mới bắt đầu thu dọn đồ đạc rồi đi xuống núi.

A Ly và Thiển thả chậm cước bộ, hưởng thụ khoảng thời gian đã lâu không được bên nhau, bọn họ nắm tay nhau thật chặt, bởi vì đã từng đánh mất cho nên phải quý trọng.

Đi qua con đường núi chật hẹp, A Ly đột nhiên dừng chân, không kịp giải thích gì, cậu rẽ vào một khúc ngoặt, đi không xa liền nhìn thấy một con suối nhỏ xanh biếc ào ạt chảy xuôi theo ghềnh đá, xung quanh cỏ dại um tùm, gần như cao bằng một đứa bé.

“Xảy ra chuyện gì?”. Thiển lo lắng đuổi theo.

“Không có gì”. A Ly lắc đầu, vừa nãy cậu không không chế được bước chân mà đi đến đây, cậu quay qua mỉm cười yếu ớt, “Hình như em đã từng tới chỗ này, có lẽ ngày trước tảo mộ đã đi ngang qua nó”.

“Ừ, trên núi gió lớn lắm, chúng ta về sớm một chút”. Thiển nhìn xung quanh, một bãi đất hoang không có gì đẹp mắt.

“Ừm, đi thôi”.

Mảnh đất hoang vu khôi phục yên tĩnh, gió núi thổi qua, cây cỏ đung đưa theo chiều gió, bên trong mơ hồ lộ ra một tấm bia đá cũ nát.

...

Một đứa bé con mặc áo lông trắng cẩn thận bước từng bước, nó không hiểu được nghi lễ của người lớn, trong tay của nó cầm một cây nhang thật dài, bước chân lảo đảo kéo theo lá cây bước tới.

“Oa...”.

Nó gạt cây cỏ um tùm sang hai bên, trước mặt là một con suối róc rách, dòng suối nhỏ xanh biếc ào ạt chảy xuôi theo ghềnh đá.

Nó thuận tay ném nén nhang trong tay, bàn tay bé nhỏ mập mập với vào trong nước, lạnh quá đi.

Xa xa truyền đến tiếng người lớn kêu to, một người đàn ông mặc quần áo đen lo lắng đuổi tới: “A Ly, con đừng chạy lung tung, coi chừng bị bắt cóc bây giờ, bà nội đang chờ con dập đầu kìa”. Nói xong một tay ôm lấy người rồi đi.

Nén nhang rơi trên mặt đất vẫn chưa tắt lửa, nó tựa vào một tấm bia đá bị bào mòn đã lâu, mơ hồ không nhìn ra bất kì nét chữ nào, làn khói trắng chậm rãi bay lên, lượn quanh một vòng rồi phảng phất như bị tấm bia đá kia hút vào, chỉ còn lại tàn tro màu xám nhẹ nhàng rơi trên tấm bia đá.

Hết truyện

Tác giả nói:

Đây chỉ là một câu chuyện nhỏ của Vô Yên mà thôi. Không hề có ái hận tình cừ, tất cả chẳng qua chỉ là một chút trùng hợp, một chút ngẫu nhiên mà thôi. Bất quả khả năng viết của ta quá hàm súc == phỏng chừng nhìn đoán không ra, vĩ thanh cuối cùng kì thực dùng để thông báo một số thứ.

Đó chính là đối tượng mà Vô Yên chấp nhất, là nguyên nhân Vô Yên xảy ra tâm diện phản ứng với A Ly.

Chẳng qua chỉ là khi còn bé, A Ly vô tình hạ xuống, hạ xuống một nén nhang.

Phỏng chừng điều này không nói ra thì sẽ không ai nhìn ra được? Cho nên ta nói một chút để mọi người hiểu. Quả nhiên viết quá hàm súc a!!!

Lời editor lảm nhảm:

Như tác giả đã nói, đây chỉ là một câu chuyện nhỏ về Vô Yên, vì vậy chúng ta chỉ nên bàn về Vô Yên mà thôi, còn A Ly, cậu ấy đã có riêng niềm vui thuộc về mình rồi. Mọi chuyện xảy ra với Vô Yên dường như chẳng hề liên quan tới A Ly, từ đầu đến cuối chỉ là sự chấp nhất của chính Vô Yên mà thôi.

Câu chuyện này khiến ta suy nghĩ và day dứt khá nhiều. Cuộc đời có biết bao nhiêu lần trùng hợp, ngẫu nhiên, một lần ngẫu nhiên này đã khiến Vô Yên gần như đã trút ra hết tâm can của mình. A Ly, cậu không chỉ là chấp niệm, là nhiệm vụ của Vô Yên, mà cậu còn là lí do Vô Yên tồn tại đến bây giờ. Mấy ngàn năm trôi qua trong sự thờ ơ, bình thản, không mục đích, sự xuất hiện của A Ly đã mang đến cho Vô Yên hàng loạt những cảm xúc mới, y biết thế nào là đau, thế nào là buông bỏ, chỉ khi người đó được hạnh phúc thì y mới nhẹ nhõm mà thôi, dù rằng khi người đó có được hạnh phúc thì cũng đồng nghĩa là y không còn lí do tồn tại trên cõi đời này nữa TT__TT.

Hi vọng mọi người thích câu chuyện ta mang tới lần này.:*.*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-huyet>